

har selv erkjendt det ved, saavidt jeg huffer, at give ham et Laan. Han søger nu om at faae Laanet forstøret. Det var Udvalget imidlertid temmelig indlysende, at dette vilde jo ikke kunne nytte noget, saaledes som hans Eiendom var prioriteret. Det er ogsaa senere oplyst, at Eiendommen er bleven solgt. Medens vi have havt Andragendet, er der blevet gjort Eksekution i Eiendommen, saa at han altsaa maa betragtes som fallit. Udvalget henstiller derfor til den høitærede Minister, om der ikke maatte kunde være en eller anden Maade, paa hvilken der kunde ydes ham en Støtte, maasse ikke i Retning af at laane ham en Pengesum, thi det vilde vel ikke kunne hjælpe ham Noget, men der kunde dog maasse være en eller anden Maade eller en eller anden Leilighed, ved hvilken man kunde komme ham til Hjælp. Jeg skal indrømme, at det kan jo være vanskeligt nok, men man gjør jo heller ikke Andet end henviser Andragendet til Finantsministerens Overveelse. — Indstillingen under Nr. 13 vedrører Invalid Peder Spørens Maarup og støtter sig til Betænkningen Nr. 28, hvor Andragendet er refereret. Dette Andragende er af en noget anden Karakter end flere af de øvrige, idet der her, saavidt jeg kan skjønne af de foreliggende Oplysninger saavel som af Ministerens Svarfrivelse og Invalidebestyrelsens Svar, foreligger en Misforstaaelse. I 1857 blev nemlig den Understøttelse, han havde som Invalid, fratagen ham, fordi han var ret velstaaende; han havde, saavidt jeg veed, en Gæstgivergaard i Randers, den drev han i flere Aar, men saa gif det tilbage for ham, og nu eier han slet Intet. Han er trængende og søger om paany at faae sin Invalidepension; men Ministeren svarer, at, da det ikke er oplyst, at Forholdene nu er anderledes, nemlig at han nu er mere trængende, end da Pensionen blev ham fratagen, ser man ingen Grund til nu at give ham den tilbage. Saa søger han til Invalidebestyrelsen, men denne svarer: det er en Sag, der har været hos Finantsministeren, den vedkommer ikke os. Det kan jo være den Paagjældendes egen Skyld, at hans Trængsel ikke har været tilstrækkelig oplyst, idet det ikke har været ham klart, hvorfor Pensionen blev ham fratagen. Men saa meget forekommer idetmindste Udvalget at være klart, at Fratagelsen er slet af den Grund, at man ikke har anset ham for trængende, medens han nu er trængende og fremdeles Invalid — begge Dele ere sikkert nok Tilfældet. Der foreligger Erklæring fra Byraadet om, at det anser ham for trængende og værdig, og at han er Invalid, er bevidnet af en Læge. Jeg tror derfor, at dette Andragende under Nr. 28 er lidt anderledes stillet end forskjellige af de andre; i ethvert Fald er der, hvis jeg har Ret i min Opfattelse, at Pensionen er fratagen ham, fordi han var velstaaende, nu sikkert Grund til at give ham den tilbage, thi velstaaende er han

ikke mere. Jeg anbefaler altsaa Indstillingen under Nr. 13. — Indstillingen under Nr. 14 støtter sig til Betænkningen Nr. 30. Det er egentlig en lignende Begivenhed som den, jeg lige kort iforveien har refereret vedrørende Thorsen. Ogsaa her er der Tale om en Broffstade, som Vedkommende paastaar at have faaet ved Tilbagoet fra Dannevirke, idet han da pludselig saldt ned i en dyb Grøft. Han blev vel ikke strax fasseret; tværtimod, han vedblev at tjene en lang Tid, saavidt jeg ser 15 Aar, efter; men det er i hvert Fald sikkert nok, at han har lidt af sin Broffstade siden den Tid. Den er tiltagen mere og mere, og nu ser han sig ikke istand til at fortjene Noget, hvilket er tilbørlig oplyst. Ogsaa dette Andragende foreslaar man derfor henviser til den høitærede Finantsminister. Indstillingen under Nr. 18, Betænkningens Nr. 42, vedrører forhenværende Krydsbetjent S. J. Møller, som har søgt gjentagne Gange; men den paagjældende Mand, der har søgt, har begaaet den Feil ikke at søge til Finantsministeren. Nu er dette imidlertid slet, og det er oplyst, at den Paagjældende har faaet Afslag. Denne Krydsbetjent Møllers Skjæbne er forsaavidt ret tragisk; den foreligger ikke oplyst her i Betænkningen, idet der er henviset til en tidligere Betænkning, men da jeg neppe har Sikkerhed for, at de ærede Medlemmer læse de Betænkninger, vi give, og endnu mindre dem, der lige Aar tilbage, skal jeg give et kort Referat af Krydsbetjent Møllers Skjæbne. Han har været Krydsbetjent fra 1847—70, altsaa i 23 Aar. I 1870 brændte hans Hus paa Draaby Mark ved Hjerteminde, og han blev derved saa besyrtet, at han blev som helt ube af sig selv og gif, som man siger, fra Sands og Samling, idetmindste midlertidig. Han søgte øieblikkelig sin Afsted, uden at tænke over, at han slet ikke havde Noget at leve af. Han bad vel om en Understøttelse, men søgte dog ubetinget Afsted, selv om han ingen Understøttelse skulde faae. Afstedten fik han, men ingen Understøttelse, og han var som Besillingsmand ikke pensionsberettiget. Nu er det altsaa oplyst, at han har været hos Finantsministeren med sit Andragende. 23 Aar i Statens Tjeneste er jo uenligt en lang Tid, og det var jo vel en Overleelse, at han indgav sin Ansøgning om Afsted. Det forekommer derfor Udvalget, at der er Grund for Finantsministeren til paany at tage denne Mandes Stilling under Overveelse og give ham en lille Understøttelse; han er baade gammel og trængende, og efter, hvad der foreligger oplyst, er han ogsaa værdig til Understøttelse. Da der dog ikke kan siges Andet, end at 23 Aar er en lang Tjenestetid, foreslaar man ogsaa dette Andragende henviser til Finantsministeren, og jeg skal tilføie, at dersom den Paagjældende skal have nogen Nytte af Understøttelsen, maa det vel ikke være altsor længe, inden han faar den; det maa helst ske allerede i Aar enten paa Finantsloven